

А всякое риторическо слово може ся раздѣли на петь главны чясти отличны по свойствата си. Тья чясти сж : *Прѣдначинаніе, Прѣдложеніе, Повѣствованіе, увѣреніе, и Епилогъ.*

Прѣдначинаніето е оная часть, чрезъ която предуготовлявамы слышятели ты си, за да бы слушяли внимателно и доброволно словото ни. А прѣдложеніето е оная чясть, чрезъ която съ краткы рѣчи прѣдизявлявамы прѣдмета, за който има да говоримъ. Повѣствованіето е да изложимъ ясно и порядочно подлога или прѣдмѣта, за който въ прѣдложеніето смы ся обѣщали да говоримъ. Увѣреніето е да подтвърдимъ повѣствованіето съ разны доказательства, и най-послѣ Епилогътъ е едно кратко повтореніе или оглавленіе на доказанный ни вече прѣдметъ, и съ еднж рѣчь Епилогътъ е крайтъ на словото ни. За всичкы тья идемъ да поговоримъ отдѣлно въ слѣдующыты.

Прѣдначинаніе.

71. Прѣдначинаніето, което можемъ назва и прѣдисловіе, е, както рѣкохмы по-горѣ, едно прѣдуготовленіе слышятели ты за да бѣдѣть внимателни. Многажды прѣдначинаніето и прѣдложеніето сж като слѣпы или свързаны едното съ другото, та не могѣтъ да ся отличятъ помежду си, както ще ся каже по-долу. А за да бѣде прѣдначинаніето точно и добро вѣтїята трѣбва да устрои въ него три нѣща : удобопонятность, вниманіе на слышятели ты си и тѣхното благомысліе.

72. Удобопонятностьта, състои да имъ прѣдстави съ краткъ и ясенъ образъ прѣдмѣта, та да знаѣтъ за какво ще имъ говори. Нѣкой вѣтїи обычатъ да раздѣлять туй кратко прѣдставленіе на прѣдмета на нѣколко отдѣльны чясти, както щемъ покажемъ надолѣ съ нѣкои примѣры.

73. Вниманіето на слышятели ты може да ся привлѣче отъ самыты вещи, за които вѣтїята ся обѣщава да говори, когато тѣ сж важны, голѣмы, полезны, прїятны и проч.

74. Благсмысліето на слышятели ты значи доброто имъ расположеніе къмъ словопроповѣдника. Нека обѣщаныты вещи въ прѣдначинаніето да сж и отъ най-интересныты, и най-изрядныты; имѣтъ ли слышятели ты къмъ него нѣ-